

ESRARENGİZ YOLCULUK

ARŞ. GÖR. FEYZİ ERSOY

Uzun bir süredir çalışıyor olmasına rağmen, kendini bir tüy kadar hafif ve bir kuş gibi uçuyor hissediyordu. O anda uçtuğu doğruydum ama kuş değildi tabii. Çevresine baktığında bir uçakta olduğunu fark etti. Manasız gözlerle etrafı süzdü. Konuşacak, soru soracak birini aradı, o an için göremedi. Nereye gidiyordu, bu uçağa nasıl binmişti, bir türlü anlayamadı.

Aslında bir uçakta olmaktan hiç de rahatsız değildi. Özlemiştir gökyüzünün kucığına atılmayı. Bulutlara böbürlenerek bakmayı severdi. En son yolculuğunu hatırladı. İstanbul'dan Orta Asya'ya yaptığı o müthiş seyahat geldi aklına! Evet, yaklaşık bir sene olmuştu. Semerkant ve Buhara gibi her biri birer büyümlü isim olan o nadide şehirleri, o tarih kokan havayı fazlasıyla özlemiştir. Zamanın nasıl çabuk geçtiğini düşündü birden. Zihninden bir sene öncesine gitti gitti geldi. Sonra yine etrafı süzmeye başladı.

Tandık kimse yoktu. Orada bulunan herkes ayrı bir millettenmiş gibi geldi ona. Herkes bir şeyler konuşuyor ama o, tam olarak bir şey anlamıyordu. Sonunda, ortalarda pek sık görünmeyen hosteslerden birinden Kazan'a gittiklerini öğrendi.

Hostes nasıl da şaşırmıştı "Nereye gidiyoruz?" sorusu karşısında. O anda, uçaktaki bazı gözlerin üzerinde yoğunlaştığını görmüştü. Acaba aptalca bir soru mu sormuştu? Evet evet, gerçekten de orada bulunan biri için aptalca bir soru olmalıydı bu. Allah kahretsin, ama nasıl binmişti bu uçağa, Kazan'da ne işi vardı, bir türlü anlayamıyordu. Bir an delirdiğini zannetti. Ama bal gibi de biliyordu ki şuuru yerindeydi. Bilmediği tek şey varsa o da bu uçağa nasıl bindiği idi!..

Çok geçmeden Kazan hava alanına indiler. Uçaktan indikten sonra arkasını dönüp, kendini ta buralara getiren kocaman demir gövdeyi bir süre süzdü. "Bizim uçaklarımız kadar olmasa da fena değil" diye düşündü. Sonra herkes gibi vize ve pasaport kontrollerini yaptırdı. Bu sıkıcı işlemler bittikten sonra kendisine iki valiz teslim edildi. Demek ki yanında bazı eşyalar da getirmişti! İyi de şimdi ne yapacaktı?

Birden bir masalın içinde olduğunu düşündü. Çünkü, sorular aklından geçmez hepsinin de cevabını alıyordu. İşte, karşıda duran ve bir Özbek Türkünü andıran adam kendisine el sallıyor ve ismiyle hitap ederek onu yanına çağırıyordu. Genç adam, çantasının ikisini birden kavrayıp, elmacık kemikleri

belirgin, saçları hafif dökülmüş, otuz beş, kırk yaşlarındaki bu meçhul adama doğru yaklaştı. Tepeden tırnağa simsiyah giyinmiş olan adam gülerek;

- Salam Fatih, hoş geldin. Benim adım Timir, dedi.

Genç adamın yüzündeki şaşkınlık ifadesi iyice artmıştı.

- Merhaba. Ama siz beni nereden tanıyorsunuz, diyebildi ancak.

Timir hâlâ gülerек onu şaşırtmaya devam ediyordu:

- Orasını merak etme sen. Haydi daha fazla gecikmeden gidelim artık Çeboksarı'ya.

Fatih, Çeboksarı ismini duyunca beyninden vurulmuşa dönmüştü. Yaklaşık bir senedir, asistan olduğu üniversitede Çuvaşça hakkında araştırmalar yapıyor, üzerinde çalıştığı Ulip Halapsem adlı metin yüzünden de âdeta uykuları kaçıyordu. Elbette ki Türkiye Türkçesine uzak bir lehçede çalışmanın bazı zorlukları olacaktı. Aslında böyle bir konu üzerinde çalışmak, ona büyük bir haz veriyordu. Pek çok sebepten dolayı bir gün mutlaka Çuvaşistan'a gidip oraları görmek ve çalışmalarına malzeme toplamak istiyordu ama birdenbire bu nasıl oluvermişti; hiçbir şey anlayamamıştı. Aklından bunları geçirirken Timir'in konuşması onu kendine getirdi:

- Burada Çuvaşça öğrenip, kendine malzeme toplayacaksın. Bir ay süren var. Umarım istediklerini yapabilirsin.

Bu çekik gözlü adam, konuştuğu yarım yamalak Türkiye Türkçesini Türkiye'de bulunduğu yıllarda öğrenmişti. Çeşitli kereler Türkiye'ye gelen Timir, Türk Dünyası Dostluk, Kardeşlik ve İşbirliği Kurultaylarına da iştirak etmişti.

Hâlâ olayların şaşkınlığından kurtulamayan genç Fatih, oldukça şaşırılmış olsa da artık daha fazla düşünmemeye ve olayların akışına kendini bırakmaya karar verdi. Nasıl olsa her şey, beklenmedik şekilde olsa da istediği gibi geliyordu.

Kazan - Çeboksarı arasını Timir'in kullandığı arabayla dört saatte aldılar. Bir ara dışarıya bakarken:

- Demek Alplerin yaşadığı topraklar burasıymış, dedi genç asistan.

- Bir şey mi dedin, dedi Timir.

- Yok bir şey. Çalıştığım kitap aklıma geldi de.

Fatih, uzun bir süredir master tezi olarak Çuvaşça Ulip Halapsem (Alp Hikâyeleri) adlı kitabın Türkiye Türkçesine aktarılması üzerinde çalışıyordu. Çuvaşların atalarını, baştan sona destansı bir üslûpla anlatan bu kitap, fazlasıyla

ilgi çekiciydi. Bu küçük kitapta neler anlatılmıyordu ki? Alplerin çok uzun boylu oldukları, başlarıyla buluta dokundukları; onların göz yaşlarından göllerin, ayakkabılarından dökülen topraktan da dağların oluşması... Tek amacı, Eryiğit Hocanın danışmanlığında yürüttüğü bu çalışmayı en iyi şekilde sonuçlandırmaktı. Konu itibarıyla kitabın ilgi çekici oluşu ve Çuvaşçanın henüz yeteri derecede el atılmamış sahalardan biri olması çalışmayı renkli bir hâle getiriyordu.

Fatih, Timir'e dönüp aklına önemli bir şey gelmiş gibi heyecanla sordu:

- Timir, bugün günlerden ne?

- 13 Ağustos 1999. Neden sordun?

Kendisi de bilmiyordu. En son hangi günü yaşadığını, son baktığında saatin kaç olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

- Hiç, diye geçiştirdi Timir'in sorusunu.

Çeboksarı'ya vardıklarında, gece yarısı olmak üzereydi. Pırıl pırıl ışıldayan şehrin ışıkları çok uzaklardan kenidini göstermişti. Yüzlerce ışık demeti, tipik bir Çuvaş dansıyla âdeta küçük bir ışık ziyafeti sunuyordu bu yeni ziyaretçisine. Yüksek ağaçlarla çevrili geniş yollarda o saatte kendilerinden başa pek kimsenin bulunmadığını fark etti. Sürekli camdan dışarıya bakıyor, bu sihirli gecenin karanlığında tanıdık bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Bilinçsizce yaptığı bu hareketin farkına biraz geç vardı. Şu yanındaki Timir'den başka İdil boylarından kimi tanıyordu ki! Onu da daha dört saat olmuştu tanıyalı!

O geceyi ve onu takip eden dört geceyi Bayan Galina ve tek çocuğu İnga'nın evinde geçirdi. Timir, Vesislav Timofeyev'in isteği doğrultusunda onun birkaç gün şehir merkezine on dakikalık bir mesafede bulunan bu evde misafir edileceğini söylüyordu. Acaba Vesislav Timofeyev de kimdi?

Fatih'i evlerinde misafir eden bu insanlar, kısa süre içinde ona çevreyi tanıtır Çuvaşça öğretmeye başladılar. Bayan Galina, Alplerin annesi olmalıydı. Dirençli, çalışkan, yardımsever ve akıllı bir kadındı. İnga ise hikâyelerde adı geçen Uslati'nin sevgilisi Çikeş'i andırıyordu. Laman'ın sevdiği Teleypi'ye de benziyordu. Ama daha çok hangisine benzediğine bir türlü karar veremedi.

Kaldığı ev küçük fakat temizdi. Duvarda asılı halılar hemen dikkatini çekmişti. Benzerlerini Orta Asya'da da gördüğünü hatırladı. Birkaç koltuk, küçük bir vitrin, eski bir televizyon ona ayrılan odada kendisine arkadaşlık ediyordu.

Odanın perdeleri gündüzleri pek açılmıyor, açılrsa da sık ağaç yapraklarından başka bir şey görünmüyordu. Evliya Çelebi'nin; "Velhasıl Bursa

sudan ibarettir.” dediği gibi Çuvaşistan da yeşilden, dolayısıyla ağaçtan ibaretti! Ağacı sevdi. Küçük pencereden, başka hiçbir şey göremese de dert etmiyordu. Yeşili ve tonlarını gördükçe de; “Keşke Anadolu’nun kıraç toprakları da yemyeşil olsa, ağaçlar bu kadar gizlemeseler kendilerini.” diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Sonraki sekiz gün Çuvaş köylerini dolaştı. Alp’in çarığından toprak silkelemesiyle oluşmuş tepeleri gördü. Alp gibi çift süren insanların ettikleri patatesten, lahanadan ve domatesten yedi. Bekledi durdu bir Alp gelsin de çift süren şu insanı cebine sokarak annesine göstermeye gitsin diye. Ama gelen giden olmadı!

Fatih’in kaldığı Çupay Köyü, başkent Çeboksarı’ya yaklaşık seksen kilometre uzaklıktaydı. Urmarı kazasındaki bu şirin köy, tipik bir Anadolu köyüydü sanki. Başları örtülü Çuvaş kadınları, ayağı çizmeli çiftçiler, sürü güden çocuklar, sesleriyle etrafı çınlatan ev hayvanları, her şey ama her şey Anadolu’nun herhangi bir köyünü hatırlatıyordu insana. Ağaçtan yapılmış köy evlerinin ise her biri mübalâğasız birer sanat abidesiydiler. Genç adam, ağacın bu kadar güzel bir şekilde bürünebileceğine, bir eve bir kıyafetin bu kadar güzel yakışabileceğine ilk defa şahit oluyordu.

Köy insanı, çalışkanlık açısından da tıpkı Anadolu köylüsüne benziyordu. Sabahın erken saatinde kalkıyorlar, inekleri sağıp, hayvanları yemliyorlar ve daha Fatih uyanmadan, kendisine türlü yiyeceklerle bezenmiş güzel bir kahvaltı hazırlıyorlardı.

En çok patates, lâhana, soğan ve domates gibi sebzeler yetiştiriliyordu. Hayvanlar arasında ise tavuklar, kazlar ve inekler başı çekiyordu. Domuz ise hemen her evde olmasına rağmen pek azdı. Ortodoks Hristiyan olan Çuvaşlar arasında domuz eti yiyenler elbette mevcuttu. Ama en çok tavuk ve balık eti sevilirdi.

Köye çok yağmur yağdı. Allah’tan, yürürken başına deiyor diye Alp, bulutları yukarıya itmişti de; Fatih de, diğer insanlar gibi buluttan zarar görmemişti. Ama biliyordu ki yağın yağmur, Alp’in bulutu çamaşır gibi sıkmasından oluşuyordu!

Fatih, köyde kaldığı evi şehirdekinden daha çok sevdi. Evin dış urbasının güzelliği, içine de yansımıştı. Geniş salonu; iki kanep, dört koltuk, bir masa, televizyon, duvar halısı, tablolar, vazodaki sahte çiçekler, kütüphanedeki Rusça kitaplar, büyükçe bir yer halısı ve her saat başı koca odayı inleyen bir duvar saati süslüyordu. Bu yaşlı saatin her çalışı, genç adamın beyninin içinde büyük depremlere neden oluyordu. Bulunduğu ortamdan memnun olmasına rağmen

hâlâ buraya nasıl geldiğini bir türlü hatırlayamıyor, ailesinin, arkadaşlarının ve hocalarının kendisini arayıp aramadıklarını merak ediyordu. Evet, yaklaşık iki haftadır Çuvaşistan'da bulunuyordu. Geldiği günden beri Türkiye ile bağları tamamen kopmuştu sanki. Bir şeyler ona telefon diye bir nesnenin varlığını nedense unutturuyordu. Olaylar hızla geliyor, o ise sadece yaşıyordu.

Köyden sonraki günleri, yine Alp'in annesi Bayan Galina ile Uslati'nin sevgilisi Çikeş'in yanında geçti. Artık Çuvaşlarla Çuvaşça konuşabiliyor, başkent sokaklarında tek başına dolaşabiliyordu. Çok geçmedi ki Vesislav Timofeyev'i tanıdı. Bu esrarlı şahsiyeti görünce "İşte, gerçek Alp bu olmalı!" diye düşündü. Çuvaşistan'ın geçen seçimlerdeki cumhurbaşkanı adayları Timofeyev, gerçekten de heybeti, asaleti, kibarlığı ve yardımseverliği ile tam bir Alp'ti. Alp'in tek gözlü Altırkuş ile savaştığı gibi o da Rus politikasının kötü taraflarıyla çarpıştıyordu. Belki de bu yüzden kaybetmişti seçimlerde! Timofeyev'in oğulları Alman ve Aslan da henüz küçük birer Alptiler. Fatih, gerçek bir Alp ile tanıştığından dolayı çok mutlu olmuş, o günden sonra karşılaştığı bütün küçük sıkıntılarda o Alp'in yardımını görmüştü.

Genç asistan, boş vakitlerinde Lenin, Gagarin ve Narla Marnsa sokaklarında dolaşıp çevreyi tanıyor; her fırsatta da, rastladığı bir kitapçada Çuvaşça bir yayın bulabilmek için çaba gösteriyordu. Nedense bu isteği diğer istekleri gibi anında oluvermiyordu. Kitap bulamamaktan canı sıkılıyor, bir yandan da "Türkiye'de bile daha fazla Çuvaşça yayın var" diye hayıflanıyordu.

Çeboksarı, hakikaten güzel bir yerdi. Fatih, aklından geçen sene gittiği Orta Asya Türk Cumhuriyetlerini geçiriyor, orada gördüğü şehirleri Çeboksarı ile karşılaştırıyordu:

- En güzeli Taşkent olmalı, diye düşündü. Sonra bu fikrinden vazgeçip, "Yok, yok Bakû daha güzeldi." dedi etrafa bakınarak. Bir yandan da, burayı listenin başına koymamanın haksızlık olacağına karar verdi, canı sıkıldı. Bu karşılaştırma fikrinin aklına nereden geldiğine kızdı. Hepsi de güzeldi işte! Zaten yeryüzündeki bütün Türk coğrafyası güzel değil miydi?

Çeboksarı'ya, Çuvaşlar "Şupaşkar" diyorlardı. O da bu ismi tercih edip Rusların verdiği Çeboksarı ismini kullanmamaya başladı. Şupaşkar, gerçekten de görülecek yerdi. Antalyalı olan Fatih, denize ve yeşile alışkın olduğu hâlde İdil'in kucağındaki bu şehre hayran kalmıştı.

En çok da kocaman yatağı ile İdil şaşırtmıştı onu! Bu dev ırmağın başkentten geçen kısmının genişliğinin üç kilometre olduğu söyleniyordu. Birden, hikâyelerdeki Alp'in İdil'in üzerine köprü gibi yatıp insanları karşıdan karşıya geçirmesi geldi aklına. Kollarını iki yana açarak yatmış o dev insanı hayal etti.

At arabalarıyla insanlar karşıya geçiyordu bu sayede. Alp ise onca yük altında gıkını bile çıkarmıyordu!

Dolaşmaktan bitkin düşüp, İdil kenarındaki banklardan birine oturdu biraz. Irmağın kıyı şeridini süsleyen kiliselere bakıp, şimdiki Çuvaşların ataları olan İdil Bulgarlarını düşündü. Ve onların Müslümanlığı kabul eden liderleri Şelkey oğlu Yıltavar Almış'ı!...

Almış Han, Karahanlı hükümdarı Satuk Buğra Han'dan yaklaşık yirmi yıl önce Müslümanlığı kabul etmiş ve Almas Cafer Han adını almıştı. Daha sonraları ise İdil Bulgarlarının kaderi pek de iyiye gitmemişti. Sürekli değişen bir siyasî coğrafya ve sonrasında Rusların bütün Türk dünyasını etkileyen 1552 Kazan işgali, sonuçta İdil kenarında Fatih'in şimdi seyrettiği kiliselerin dikilmesini oluşturacak ortamı hazırlamıştı. Genç adam, merak edip de birinin bile içine girmedi.

Onun dikkatini karşıdaki mükemmel bina çekmişti. Burası, Çuvaş Akademik Drama Tiyatrosu binasının ta kendisiydi. Mükemmel bir işçiliğe sahip bu tiyatro binasına ön cephede bulunan sekiz sütun, sanki daha da bir güzellik katıyordu. Fatih, tiyatro binasının hemen yanında genç bir adam heykeli gördü. Yanına gidip yakından baktı. Kaidenin üstünü okudu. "Konstantin İvanov, 1890-1915" yazıyordu! Evet, bu ünlü "Narspi" şairi K. İvanov'du. Fatih'in aklına Narspi adlı uzun manzumenin bazı mısraları geldi:

Yeşil kurık huşsinçe

Sap-sarı çeçek üset

Aslı Silpi yañınçe

Narspi yatlı hır üset

Piçi-kuşti pit hühim

Hirti sarı çeçek pek

İki kuşti hup-hura

İki hura şırşa pek

Yeşil ot içinde

Sapsarı çiçek büyüyor

Büyük Silpi köyünde

Narspi adlı kız büyüyor

Yüzü gözü pek güzel

Kırdaki sarı çiçek gibi

İki gözü kapkara

İki kara boncuk gibi

Genç adam, Şupaşkar'da dolaştıkça daha pek çok şey gördü. Şehrin caddeleri geniş ve temizdi. Hayat şartları ise pek de zor değildi. İnsanlar ise sarı saçları, mavi gözleri ile aslında daha çok Rus tipini andırıyorlardı. Birçoğu Türk

gibi yaşayıp, öyle hissediyordu ya, o da yeterdi.

Şehir, çeşitli fabrikalarla donatılmış âdeta bir sanayi merkeziydi. Ağaç işleri, dokumacılık, bira sanayii ve metal sanayii ileri derecede gelişmiş sektörlerdi. Okullardan ise lise seviyesinde olanları merkezde, üniversite kampüsleri ise şehrin dışına doğru kurulmuştu.

Fatih'in şehri gezerken belki de en sevmediği yer, Çuvaş parlamentosunun hemen önündeki sokağa bakan ve bu sokağa adını veren Lenin Heykeli oldu. Bu taş kaide, önünden gelip geçenleri sinsice süzmeye hâlâ devam ediyordu. Kaidenin yaklaşık altmış-yetmiş metre gerisinde dalgalanan sarı ve kırmızı renklerle süslenmiş Çuvaş bayrağı ise, başı göklere değen Alp gibi Lenin'i tepeden süzüyordu. Bu soğuk adamı, Alp'in düşmanı Terpet Han'a benzetmek her hâlde hata olmayacaktı.

Şehrin müzeleri ise pek fazla bir şey ihtiva etmemekle birlikte görülmeye değer yerlerdi. Fatih, bu ilgi çekici yerleri gezerken şimdi burada bulunması gereken malzemenin çoğunun Moskova ve Leningrad'daki müzelerde sergilenildiğini düşündü. Buna rağmen eski Çuvaşları (yani Alplere) ait pek çok eşyayı görmekten de son derece mutlu oldu.

Müzedede mutfak eşyaları bölümünü gezerken birden, o bir oturuşta bir deveyi yiyip otuz kepçe su içebilen Alpleri düşündü, güldü. Yemeği kendisi de severdi ama herhâlde Alplerle yarış edemezdi!

Başkent sokakları tarihe damgasını vuran insanların anıtlarıyla doluydu. Meşhur asker Çapayev, büyük âlim Yakovlev ve ünlü astronotlar Y. Gagarin ile Nikolayev'in anıtları bunlardan sadece birkaçıydı. Bunlardan Nikolayev, diğerlerinden biraz farklıydı. Çünkü o hâlâ yaşıyordu. Yetmişini aşmış bu ihtiyar delikanlı ile Çuvaşlar haklı bir gurur duyuyorlardı.

Fatih, Çuvaşistan'a geldiğinden beri hayli yol alıp, karşısındakiyle konuşabilecek kadar Çuvaşça öğrendiğinin farkındaydı. Ama yazık ki bu dili Çuvaşlar bile zor konuşuyorlardı. Zamanında yapılan yoğun Rus baskıları ve politikaları, insanları Rusça konuşturmaya fazlasıyla alıştırmıştı. "Her millet kendi ikliminin lisanını söyler" diyordu şair. Acaba Çuvaşlar kendi iklimlerinden hızla uzaklaşıyorlar mıydı? Ama çevresindeki pek çok insanı, pek çok Alp'i gördükçe, Fatih'e bu görüş de ters geliyordu. Demek ki ortada iyi gitmeyen bazı şeyler vardı. Genç adam Türkiye'yi düşündü de kızdı kendi kendine: "Adam sende, sanki Türkiye'de biz kendi iklimimizin lisanını söylüyoruz da! Üstelik hiçbir zorlamaya maruz kalmadığımız hâlde!" diye söylendi.

Gerçekten de doğrudu. Hızla yozlaşan bir dili, hızla bozulan bir dili konuşan Türkiye insanı nedense bundan pek de şikayetçi değildi. Allah, bu dili

sanki her dönem başka bir lisanın hâkimiyetine girsin diye yaratmıştı. Yapımızdaki ve kanımızdaki özgürlük ruhu, dilimizde niye yoktu ki sanki!

Fatih'in beyni, bin türlü soruyla, bin türlü düşünceyle kavruluyor hiçbirine de beğendiği bir cevap bulamıyordu. Çuvaşça öğreniyor, başkent sokaklarında geziyor, insanları tanıyor, durmadan araştırıyor inceliyordu da hiç yorulmak bilmiyordu. Akıp giden zamanla arası iyice bozulmuştu. Uçaktan ineli kaç gün olmuştu, onu da hatırlamıyordu. Zamanın içinde miydi yoksa dışında mı, bir türlü kestiremiyordu. Her şey güzeldi ama artık Ankara'ya dönseydi hiç fena olmazdı hani! Lenin ve Gagarin Caddeleri yerine Kızılay'da dolaşmayı bir hayli özlemişti.

Çok sevdiği müziğimizi de dinlemeyi özlemişti Fatih. Eline bağlamasını alıp halk müziğimizin tutun da klâsik sanat müziğimize kadar varan çeşitli parçaları çalıp, kendi kendine söylemeyi nasıl da severdi! Buradaki gitar, gusli ve armonika gibi çalgılara pek ısınmamıştı. Aradığı nağmeleri bir türlü tutturamaması canını sıkıyor, alışkın olduğu tellerde dolaşmak istiyordu. Hâl böyle olunca o da, ıslık çalıp, içinden sevdiği şarkıları söylüyordu :

"Yine neşe-i muhabbet dil-ü cânım etti şeyda

Yine bezm-i ıyş-i vuslat edip ehl-i aşkı ihyâ

Aman ey gül-i nihâlim beni eyle vasla şayan

Sana can u dil fedadır gönül andelîb-i gûyâ

O güzel başın için, o hilâl kaşın için

Gel gel aşk-ı nalân, gel gel dil sana hayran"

Bir parçayı bitirip diğerine geçiyordu:

"Söğüt'ün erenleri, çevirin gidenleri,

Ah ne güzel baş bağlıyor Söğüt'ün güzelleri,

Yandırdın beni,

Gül iken soldurdun beni..."

Bir eskiden, bir yeniden; bir şarkı bir türkü söylenip duruyordu. Ama canının sıkıntısı yine de geçmiyordu.

Zaman zaman büyük dost Timofeyev ve bayan Galina ile olan sohbetleri de olmasa daha da sıkılacaktı mutlaka. Bu iki gerçek Alp, ona büyük güven veriyorlar ve onu sürekli destekliyorlardı. Onu Kazan'dan Şupaşkar'a getiren Timir'i ise o günden sonra bir daha hiç görmemişti. Neredeydi, ne yapıyordu, hiç bilmiyordu. Bayan Galina Fatih'in Çuvaşçayı çok iyi konuştuğu

iddiasındaydı. Genç adam biliyordu ki, bu fazlasıyla mübalâğalı bir sözdü. Büyük Alp Timofeyev de Bayan Galina'ya destek çıkıyordu. Bunlar fazla iddialı sözler olmasına rağmen, onlarla bu tür sohbetleri, hem de Türkçenin bu uzak lehçesiyle yapabilmek Fatih'e büyük bir mutluluk veriyordu. Ama hâlâ pek çok soru onun için cevapsızdı ve cevapsız kalması da onu âdeta çıldırtıyordu!

- "Sayın yolcularımız, lütfen kemerlerinizi bağlayınız".

Birdenbire yapılan bu anons karşısında Fatih şaşkına dönmüştü. Çevresine bakınca yine bir uçakta olduğunu anladı. İyi de, şimdi nereye gidiyordu? Çok geçmeden uçağın Türkiye'ye gideceğini öğrendi. Sevinmeli miydi yoksa üzülmesi miydi bilemedi. Artık Türkiye'ye dönmeyi kendisi de istiyordu ama bütün o dostlarıyla vedalaşamayacak mıydı? Ansızın buraya nasıl gelmişti? Timofeyev, Galina, İnga, Vladislav, Oleg hepsi geride mi kalacaktı şimdi? Her biri birer gerçek Alp olan bu insanlara bir teşekkür bile edemeden nereye gidiyordu? Uçak havalanırken bir yandan bunları düşünüyor, bir yandan da yanaklarını ıslatan göz pınarlarını silmeye çalışıyordu.

Uçak, uçsuz bucaksız semada yol alırken genç adam, gökyüzünün maviliğine dalıp yine Alpleri düşündü. Gözünün önünden bir çırpıda, Alplerin ülkesinde yaşadıkları geçti. Bir çiftiyi atı, çifti ve çubuğuyla eline alıp kuş diye annesine gösteren dev Alp çocuğu geldi aklına. Hafifçe gülümsedi. Gökyüzünün maviliğine tekrar dalıp gitti. Sonra da bu mavi rengin yavaş yavaş değişmesine şahit oldu. Gittikçe koyulaşan mavi, önce laciverde sonrada siyaha dönüştü. En sonunda da çok farklı bir sarı renge boyandı bu mavi! Fatih çok şaşırılmıştı. Yavaş yavaş doğruldu ve hızla çarpan kalbinin bir an duracağını zannetti. Çevresine bakındı. Gördükleri ona hiç de yabancı gelmiyordu. Elleriyle gözlerini ovuşturup tekrar baktı. Gözlerine inanmadı. Evet, evet onun çalışma odasıydı burası! Masanın üzerine bakınca biraz önce alnını kapak sayfasından kaldırdığı o sarı kitabı gördü. Üzerinde kocaman harflerle Ulip Halapisem (Alp Hikâyeleri) yazıyordu!

Genç adam, masadan yavaşça doğruldu, saate baktı. Saat 02.45 olmuştu. Önce bilgisayarı, sonra da odanın ışığını kapattı. Yatağa doğru giderken kafasında hâlâ Alpler ve onların yurdu Çuvaşistan vardı!